

saafremt Garanternes Antal maatte overstige 200 da et Udvalg af disse paa mindst dette Antal" aabnes Adgang til Fravigelse fra den anførte Hovedregel.

I § 7, 3die Stykke, er det dernæst foreslaaet, at ogsaa Garant-Sparekassernes Tilsynsraad blandt sine Medlemmer skal tælle en Repræsentant udnævnt af Ministeren for Handel, Industri og Søfart, hvorhos endvidere Valget af Tilsynsraadets øvrige Medlemmer skal godkendes af Ministeren for Handel, Industri og Søfart. Hos Garant-Sparekasserne, der efter Fællesrepræsentationens Opfattelse i sin organisationsmæssige Opbygning slet ikke kan sammenlignes med de saakaldte selvsupplerende Sparekasser, har disse Bestemmelser vakt megen Modstand, og tilsvarende Indseende fra det offentliges Side, som disse Bestemmelser er Udtryk for, med andre Pengeinstitutter, f. Eks. Bankerne, findes da ej heller. Fællesrepræsentationen maa derfor, saafremt der ikke i sin Helhed vil kunne tages Hensyn til Garantisparekassernes Krav paa dette Omraade, meget indtrængende henstille, at Bestemmelsen om Handelsministeriets Godkendelse af de generalforsamlingsvalgte Medlemmer af Tilsynsraadet i hvert Fald bortfalder, idet en Opretholdelse af de stillede Forslag i deres fulde Omfang efter Fællesrepræsentationens Opfattelse betegner et unødigt Indgreb i den Selvbestemmelsesret, der maa hævdes af Virksomheder, der som de danske Garant-Sparekasser er skabt ved eget Initiativ og Risiko fra den Kreds af Personer, som Garanterne udgør.

I § 8 er det foreslaaet, at den, der er Direktør eller Afdelingsbestyrer i en Sparekasse, ikke samtidig som Medlem af Direktion eller Tilsynsraad, Funktionær eller paa anden Maade kan lede eller deltage i Ledelsen af en anden Sparekasse eller andre private Pengeinstitutter. Denne Bestemmelse vil gribe ret stærkt ind i mange Forhold, og man tillader sig derfor at henstille, at den først kræves gennemført efter en Overgangstid paa 5 Aar i Lighed med andre i Loven fastsatte Overgangsbestemmelser.

Hvad det i § 9 om Midlernes Anbringelse anførte angaar, vil Fællesrepræsentationen først henpege paa Nødvendigheden af, at ogsaa Laan til Interessentskaber henføres til den under I anførte primære Anbringelse, dels fordi saadanne Laan, til f. Eks. Mejerier, Slagterier o. lign., hvad Sikkerhed angaar, i hvert Tilfælde maa ligestilles med Kommunelaan, dels fordi disse Laans Placering under den sekundære Anbringelse vil tynde meget haardt, saaledes at anden Anbringelse under II for mange Sparekassers Vedkommende som Følge heraf vil blive meget stærkt begrænset. Fællesrepræsentationen vil dernæst advare imod at anvende Ejendomsskyldvurderingen som Maalestok for Prioriteringen, saaledes som foreslaaet i § 9, I c, idet dennes store Forskellighed fra Landsdel til Landsdel, ja, fra Skyldkreds til Skyldkreds gør den ganske uegnet hertil. Fællesrepræsentationen tillader sig indtrængende at henstille, at Udmaalingen af Sparekassernes Laan mod Pant i fast Ejendom kan ske efter Sparekassernes Valg enten paa Grundlag af selvstændige af Sparekasserne foretagne Vurderinger eller paa Grundlag af Kreditforeningsvurdering eller Overformynderivurdering. Skulde det imidlertid vise sig umuligt af Lovforslaget at faa fjernet Ejendomsskyldvurderingerne som Maalestok for Sparekassernes Udlaan mod Pant i fast Ejendom, skal Fællesrepræsentationen meget henstille, at de i Paragraf 9, I c, anførte Procentsatser i hvert Tilfælde forhøjes med 5 pCt. hver til henholdsvis 65, 75 og 80 pCt. for Landbrugsejendomme.

Hvad Paragraffens sidste Stykke om de sekundære Anbringelser angaar, vil den der anførte Grænse for det samlede Beløb af en Sparekasses Midler, der maa anbringes paa denne Maade, nemlig 5 Gange Sparekassens Egenkapital, bringe mange, navnlig smaa, Sparekasser i Vanskeligheder, saaledes som det i øvrigt ogsaa ses af Bemærkningerne. Fællesrepræsentationen er vel opmærksom paa, at der i Forslaget er givet en 10-aarig Overgangsperiode for Sparekasserne til at omlægge Udlaanene efter de her foreskrevne Linier. Men Fællesrepræsentationen føler sig overbevist om, at disse Bestemmelser vil hindre mange, navnlig mindre, Sparekasser fra at forvalte den Kredit under Kautionsform, der nu er en saa væsentlig Del af deres Virksomhedsomraade, og som i saa høj Grad tiltrænges, fordi det er en billig Kredit, ofte ydet til den fattige Mand. Dette Kreditbehov vil med de foreslaaede Bestemmelers Ophejelse til Lov i det hele næppe kunne tilfredsstilles, og i alle Tilfælde vil Formidlingen af denne Kredit blive væsentlig dyrere sammenlignet med de nuværende Forhold, hvorfor Fællesrepræsentationen indtrængende skal henstille, at Grænsen for denne sekundære Anbringelse først sættes ved 8 Gange Egenkapitalen.